

LEONIDA LARI'S POETRY: BETWEEN DAIMONION AND DEMIURGE**POEZIA LEONIDEI LARI: ÎNTRE DAIMON ȘI DEMIURG****Timofei ROȘCA**

Universitatea „Ion Creangă” Chișinău

Abstract

Awake in the light of the world, a spirit embroidered with wealth looks for support. It counts on its own forces but is drawn by the uncial ones. L. Lari, through her nature is a complex bung. However, two pivotal proofs back up the writer's vision: one sanctified and spiritual. Her dream is to enrich "demands the world, warmed-up by "softs fresh light" of providence, but darkened, offend by the century's thunderstorms. The writer will listen to "the sanctified light" but will be attentive at the spiritual force, at unconscious consciousness, as a "daemon that is controlling" from the world of contradictions. The poem from the ontological volume "101 poems" represents in this sense another variant of artivic formulas, directed to the purified – spiritual relationship. The pivotal resources, mythical elements, sanctified or sinful, totemic entities cult or cultic, satire, prayer, conviction, doina, oath etc. - all are bringing the contribution to the purified – spiritual relationship glimmered by unexpected attractions.

Rezumat

Trezit în lumina lumii, un spirit înzestrat cu har își caută sprijin. El contează mult pe puterile proprii, dar e atras și de cele inedite. Prin natura sa L. Lari este o fire complexă. Totuși, două evidențe axiale străjuiesc viziunea poetei: una demiurgică și altă daimoniană. Visul ei e să înnobileze „această lume”, încălzită de „lumina lină, moale” a providenței, dar înourată, deseori, de furtunile veacului. Poeta vă da ascultare „luminii” demiurgice, dar va fi atentă și la vigoarea daimoniană, la „inconștientul conștiinței”, ca un „demon ce veghează” din sfera contrazicerilor lumii. Poezia din volumul antologic „101 poeme” reprezintă, în acest sens, o altă variantă de formule artistice, orientată spre acest raport divino-daimonian. Resursele arhetipale, elementele mitice, sacre sau păgâne, entitățile totemice, culte sau cultice, premonitorii, satira, diatriba, ruga, blestemul, doina etc. – toate sunt contribuitoare la realizarea raportului divino-daimonian în aceeași aventura fantasmagorică, sclipitoare de atracții neașteptate.

Key words: *sanctified, spiritual, unconscious, conscious, mythical, phantasmagoric***Cuvinte-cheie:** *demiurgic, daimonian, inconștient, conștient, mitic, fantasmagoric*

Poezia L. Lari se axează între cele două coordonate: una providențială, de unde spiritul poetic își are temeiul; a doua este cea daimoniană, de liberă acțiune a subconștientului, ghidată în permanentă de lumina celei dintâi, fie că ele apar în deplină evidentă, fiecare aparte, fie în concreativitate strategică. Relațiile în cauză se avizează, mai cu seamă, în volumele de sinteză sau în cele selective, acolo unde operele se dovedesc rezistente, atât la abordarea problemelor actuale ale timpului, cât și la etalarea artei poetice ca atare.

Într-un climat socio-istoric și geo-politic, suprasaturat de ororile și nepăsările veacului, conștiința umană se întunecă, se eclipsează, dar nu și spiritul, în primul rând cel poetic, mai cu seamă când este vorba de unul rebel, de natură daimoniană, neîmpăcat cu sine și cu timpul, cum e cel din poezia L. Lari. El acceptă, mai degrabă, condiția helesiacă, aceea de a se regăsi în ardere, dar o ardere divină, care-i servește ca sursă și mijloc de existență.

În „Rugă de taină”, care deschide alt volum antologic, intitulat în stil arghezian „101 poeme” [Lari, 2009], L. Lari declară că vrea să rămână în lumina încăpătoare a ochiului demiurgic, deci iar un „alt ochi”, ca și la N. Dabija, ca să învețe „blândețea-i măreață” (G. Vieru); se renunță, deci, la rațiunile dure, reci ofensive, dar sterile, istovite, standardizate, și se acceptă un calm răzvrătit, concordat cu divinul ardent. Despre existența lui doar se anunță: „E – o oboseală-n toți de vorbe goale, / Doamne, tu mă privești de undeva – / Ține-mă tare în privirea ta, / Lumină – a vieții noastre, lină, moale., / Pentru – a încape bucurii și jale, / Tu, Doamne, mă înveți, foc a mânca – / Ține-mă blândă în privirea ta, / Lumină – a vieții noastre, lină, moale („Rugă de taină”).

Cu alte cuvinte, poeta, și aici, e în căutarea unei suprasubconștiințe. Teleologic vorbind, L. Lari va adopta sursele arhetipale, elementele mitice, inclusiv entitățile totemice sau pe cele de vrajă, de taină intimă, de cult, astfel încât poezia, ca și consumatorul ei, să se surprindă de o formulă neomodernă, chiar dacă ea poartă în expresie o idee sau o problemă cunoscută, ca aceea a valorii timpului pe care îl trăim. Trecută prin filiera unui subconștient angrenat în structuri totemice sau oculte, premonitorii, aceeași idee primește o cu totul altă coloratură, sub ambele aspecte: conceptual și estetic-artistic.

Fiorul amânării morții din mult apreciată poezie „Șarpele”, de pildă, se traduce prezumtiv prin magicul ce ascunde în sine profetia sacrului, dar și a demoniacului. Șarpele profetic, izgonit de stăpân, se întoarce la același bătrân, care vroi să scape de reptilă, vociferând paradoxul nietzschean al vieții și al existenței, în general: „Dar a plecat. Și mâine, știu bine, iar va sta / Bătrânul cu un șarpe ce strigă fără sine: / „Ne amărăm la gândul că vom muri cândva, / Ne împăcăm cu gândul că nu va fi chiar mâine”.

În poezia „Enigma” demoniacul se conține, evident, în superstiție, dar anume prin această viziune a lumii și a timpului (inclusiv a celui prezent, ca și la M. Eliade), se obține nebănuita cotă de mister: „O cunoașteți pe vrăjitoarea cea născută pentru cine?.. / ...Eu mă duc din casa asta, că la noapte iară vine / Cică-n rochie albastră / Și-o să bată la fereastră / Și-o să-ntrebe: / „Unde-i lumea fără ieri și fără mâine?”

Demiurgismul și demoniacul în poezia L. Lari nu reprezintă o antinomie absolută. Ambele poluri colaborează inofensiv, și se completează reciproc. „Lumina lină, moale...”, care simbolizează dulcea amânare a morții, cum s-a spus, se reactivează creator și „simplu” cu „lumina” daimoniană, menită a pune în condiție eul, a spori vigoarea lui, sau, cum spune și poeta în poezia „Daimonul meu”, „Mă ferește lumina de micile căi ale firii...”

Viziunea daimoniană a L. Lari își are începutul, probabil, în metafizica blagiană, mai exact, în „Daimonion” (1930) sau în „Trilogia cunoașterii” (1943) – demers ontologic, demonstrând superioritatea extaticului, a lucifericului asupra enstaticului, a paradisiacului. La L. Blaga „daimonion” presupune răzvrătirea antirațională, semnifică minus cunoaștere („Eu cu lumina mea sporesc a lumii taină”), „fenomen unic al „inconștienței conștiinței de sine și de lume”, cum a estimat academicianul M. Cimpoi într-un medalion literar [Cimpoi, 1995, 47].

O asemenea „inconștiență a conștiinței” recunoaștem și la L. Lari: „Mă oprește lumina să-ți cad rătăcită în sânge, / Uite, daimonul meu, cum mă vede că sufăr tăcut, / Parcă-i vine a plânge”. Rătăcirea poate simboliza deșertul din câmpul rațional, din care cauză suferă eul, tot astfel cum „petala albă” simbolizează valoarea iraționalului, unde se dorește „îngropat” personajul liric care preferă limbajul hiperemic („petala albă”). Anume pe această cale, deci a creativității, se vede eul „scos senin / Dintre patimi deșarte, obide și pânđe meschine, dobândind un spațiu purificat al „iubirii” față de semenii. „Daimonul”, deci, „inconștiența conștiinței”, se manifestă, bineînțeles, prin limbaj, ca lăcaș al ființialității, cum a spus M. Heidegger, printr-un limbaj specific al tăcerii. Iată de ce declarația poetei referitoare la dăinuire își are temeiul ei: „Pe-o cărare de aer urma-îl-voi mută, pe-un gând / Fără capăt pe lume, pe-o vrere ce nu se mai curmă, / Și din graiul acesta nici secolul cel mai flămând / Nu va șterge a mea urmă”.

Identificarea eului cu lumina divino-daimoniană este ultimul prag al lucidității subconștiente, când poezia trece dincolo de convenții și preferă alt regim de existență interioară, altă culoare a inefabilului și a insolitului. Iconic, ea se aseamănă cu o avalanșă sau nebulozitate cosmogonică,

cerească, contopită cu viziunea însăși: „Te-nvoiește cu jertfa aceasta de abur stelar, / Pân la gât de acum îngropată mă văd de petale, / Vine daimonul meu și mă ia, și mă duc și dispar / Din privirile tale”.

Dispare unde? Încotro? La L. Lari dispariția presupune apropierea sau identificarea cu altă zonă de taină și mister – aceea a divinității. Pe tot câmpul poeziei simbioza subconștient – divin se manifestă în mod diferit, luându-se în calcul și caracterul motivului sau al problemei abordate. În unele cazuri subconștientul devine neîncăpător, se sufocă din cauza insuficienței spațiului de a se impune, se confruntă cu barierele ființei umane, cu provizoriul ei material. La L. Blaga, de pildă, trupul („Dați-mi un trup voi munților”) reprezintă o neputință, un „zăgaz” (M. Scarlat) în calea energiilor spirituale, iar în fazele poeziei mai noi, a lui N. Stănescu, de exemplu, viziunea „corporală” devine și mai complexată. Până și accesul la idee este unul „materialist” (Șt. Mincu), „anatomic” (N. Manolescu), ca, mai apoi, în „Dreptul la timp”, atunci când N. Stănescu se consacră stării „(ne)cuvântului”, interiorității eului, inclusiv interiorității cuvântului, corporalul își pierde prestigiul de altă dată. În virtutea abstractizării sinelui („eu” sau „el”), în „Elegia întâi(a)”, el, corporalul, devine „absență”.

La L. Lari se observă, dimpotrivă, o fraternizare strategică cu corporalul și o sfidare a sufletului, în tradiția lui statornicită, înstrăinat de trup sau chiar ostil acestuia prin jongleriile lui într-un abstract secătuit: „Trupu-mi slăbești tu, suflete cumplit, / Nimica-n mine pe măsura-ți nu-i / Și tot ce faci din zori spre asfințit / Se-abate zdrobitor asupra lui. // Săgeată-n el se oprește, – n tine – nu, / Deși mereu pari cel neapărat, / Deși-l îmbeți de cutezanță tu, / Și-l duci pe unde nimeni n-a călcat”.

Poeta reabilitează corporalul, ca model divin, și intuiește în structura lui, inclusiv pe calea simțurilor, anumite taine subconștiente, „ceva în toate fără glas”: „Otravă luminoasă, hoț profund! / Mai e ceva în toate fără glas, / E ca o noapte-n care mă cufund / Cu-o răsuflare grea de bun rămas. // Mai e ceva și – abia de bănuiesc, / Când trupu-i prins în somn ca-n chingi de fier, / Când ca un ceas de taină mă-mplinesc / Sub stelele ce tremură pe cer”.

Se deschide o subconștientizare a sufletului însuși, atunci „Când trupu-i prins în somn ca-n chingi de fier,„. „Libertatea” subconștientă e încurajată, anume acum, de exemplul divin, pecetluit în scriptură: „De aceea-n vasu – acesta de-mprumut / Sunt liber, și-nțelept, și blând așa, / Ca cel ce din lumină s-a născut / Și a purtat în el pe maica sa” („Tu, suflete”).

În această identitate divino – daimoniană eul poetic larian ca și cum își pierde identitatea de altă dată. El se confundă cu muțenia naturii, cu fiorul singurătății sau, la general vorbind, cu „totul”, cu infinitul: „Aceasta nu-s eu, dragul meu, e seara, / Căzută peste șesuri ca o pleoapă, / Sub care germinează primăvara / Și ierburile cu sucuri le adapă! // Aceasta nu-s eu; dragul meu, e ceață, / Ce printre dealuri se strecoară mută, / La fel de trecătoare ca și viața / Și ca și ea – la fel necunoscută. // Acesta nu-s eu, dragul meu, e teama / Iubirii tale de singurătate, / Această nu-s eu, eu nu-s, pentru că sunt în toate”. Însăși poezia din care am extras versurile e fără titlu – procedeu ce completează și el ideea infinitului.

Cât privește blagiana întrebare referitoare la „trimiterea în lumina”, eul poetic din poezia L. Lari pare să fie împăcat, întrucât scopul final al său nu este stăpânirea Marelui Tot, ci, mai degrabă, regăsirea de sine în in-finit, bineînțeles, sub o formă strategică la care ne referim, adică sub forma „trecerii” subconștiente, indefinibile, ca și dorul, de pildă. În poezia „Trecere” L. Lari declară un astfel de legământ cu semenii: „Eu trec prin lucruri, știutor de sine, / Și de-am avut un dor – în voi rămâne, / Iar tot ce-mi fuse – odată hărăzit, / Se sparge, se încheagă-n infinit”.

Orice motiv sau temă din poezia L. Lari (intimă, erotică, de creație etc.) se infiltrează prin acest spectru divino-daimonian, sacru-subconștientizat. Totul se produce ca într-un mit modern, în care ne interesează nu atât aventura, ca cea rămasă de la Homer, cât ceea ce s-a pierdut din mit, adică sacralitatea, legământul cosmogonic, misterul arhetipal. Imaginația subconștientului constituie o probă de reabilitare a mitului în sensul amintit, a mitului „sălbatic”. În structura lui sentimentul erotic, de pildă, primește o alură de vis candid, neprihănit. Apa, valul, vântul etc. sunt agenții fantasmagorici care contribuie la desăvârșirea lui: „Vino lângă ape, lângă plopii drepti, / Va ieși din

valuri fata ce-o aștepti... / Te-a fura cu dânsa în sălbatic mit / Dincolo de moarte, pân-la nesfârșit. // Urmele-ți rămase lângă sălcii grele / Vântul să le șteargă, valul să le spele” („Vino lângă ape”).

Regăsirea sau recunoașterea celor trecuți în eternitate are loc în altă dimensiune a ființialității, în latență, în „neștire”, dar, totodată, prin „neascunderea” lor, ca să aplicăm termenul heideggerian. În expresia divino-subconștientă a L. Lari această necunoaștere-recunoaștere îndreptățește obsesia, justifică permanența legământului, adică adaugă sens timpului consumat și celui care continuă: „Un fecior trecea prin câmpuri, / Plete negre, ochi căprui. / Lune că în ierburi vâlul, / Prins cândva de haina lui... // Am întins cu mâna dreaptă / Vâlul greu, dar... nu știu cui – / Un fecior trecea prin câmpuri, / Plete negre, ochi căprui” („Un fecior trecea prin câmpuri”).

Pornit pe filonul subconștient sentimentul intim sau cel erotic primește alt statut, chiar dacă fiorul romantic, eminescian nu lipsește. Oricum, acesta din urmă e inundat de miracol, de ciudățenii, în doze inefabile; importă taina, nu aventura: „Întâi se stinse luna, după ea – / Și chipul celui care aștepta, / Iar lângă ape șirul lung de tei / Ce-amăgitor foșni! – ca haina ei. / Porni încet. Mergea și nu mergea, / Poteca se pierdu pe undeva, / Apoi, ieșind din lanul nu știu cui. / Se furișă timid în urma lui”. Însăși natura, ca element de basm sau de mit, își supune farmecul miracolului, în cazul dat feminin, pecetluit de acel statut irațional: „Sub semnul tău câmpia a lunecat spre cer / Și ierburile toate strigară lung a ploaie, / Și vântul greu respiră-n costița ta bălaie („Sunt craiul blând al mării”).

Poeta trăiește sentimentul intim sau erotic cu „ceață-n suflet”. Dragostea nu e prilej de desfătare, ca la romanticii de altă dată, și nici motiv de îngândurare, ca la expresioniști. E punct de plecare spre insolit. Însuși sentimentul erotic este vizualizat metafizic și conceput nu ca stare, ci ca o legitate deseori încălcată, de aceea și suferința e privită, la modul subconștient, ca o ieșire a eului din sine sau ca o nerecunoaștere de sine. În asemenea ipostaze eul poetic al L. Lari e cointerestat mai mult în anormal, în evanescent, în ezoteric. Dispoziția lui nu e aceea de evadare din „cercul strâmt”, de „fugă” (titlu de poezie), ci, mai degrabă, de autoanaliză, de anulare a rațiunilor banale, și, principalul, de ceea ce se ascunde dincolo de ele: „Numai eu nu mă văd, numai eu nu mă-aud, / Numai eu nu-nțeleg la ce rost, / Merg spre gara de nord, nu spre gara de sud, / Ca să prind, să opresc ce a fost. // Merg spre nimenea eu și rețin încă – un pic / O furtună ciudată sub pini: / Un surâs trecător ce nu spune nimic, / O atingere caldă de mâini” („Fuga”).

Este vorba și de o stare a timpului social-istoric și politic pe care o trăia poeta, de dramaticele rătăcirii și curse, în care erau atrași semenii. E o altă temă care necesită tratare aparte.

În cazul preocupărilor de față interesează mobilizările iraționalului, subconștientului, în dreptul căruia se ascund dispozițiile teleologice creatoare ale poetei, mijloacele strategice de a pătrunde „nepătrunsul ascuns”. Important e să sesizăm „zonele criptice” ale eului, căci anume în dreptul lor el devine insolit și incomod: „Oamenii se feresc ca de-un fulger năuc, / Ce nu știe pe unde – a cădea, / Arbori triști și bătrâni mai în lături se duc, / Ziduri surde aud goana mea”.

Această dispoziție daimoniană sau demoniacă se conjugă sau e ghidată, cum am văzut, de providență, însă, ca și în „Psalmul de taină” arghezian, cu acele adresări imprecative, poeta recurge și ea la gesturi, forme sau formule antinomice, și în poezia ei „Plânge, lumina dragostei ce-a fost”. Lumina e una divină și transpare prin întregul spectru al vieții și al existenței, instaurează misterul prin expresia ei neprihănită. Așa cum F. Arghezi „blestema” în mod insolit trecerea în neant a ființei iubite, a „Celei de altă dată...”, L. Lari „plânge”, tot la modul insolit, „lumina” ei, adică un miracol în alt miracol: „Eu plâng lumina ei de nevândut, / Eu plâng lumina ei de nepătat / Eu plâng lumina ei de cer tăcut / Ce m-a lăsat atât de-nsingurat” („Lumina dragostei”).

Altă dată, poeta va vorbi despre valoarea dragostei în raport cu oricare canoane sau principii care rămân sub nivelul tainelor iubirii. Dragostea e însăși Dumnezeu”, spune poeta în aceeași „Lumină a dragostei”. Sau: „Ca cel ce din lumină s-a născut / Și a purtat în el pe maica sa” („Tu, suflete”). Vestala din poezia cu același titlu nu regretă moartea, atunci când încalcă canonul impus în numele dragostei, ci tainele pe care le va duce cu sine dincolo de moarte: „La ce-ar muri, când poartă încă-n sine / Atât amar de taine și cuvinte. // Dar iată dealul povârnit și trunchiul, / Și gădele în negru strai ce-așteaptă, / Tăcută-și pleacă fruntea și genunchiul / Și a iertare-nalță mâna dreaptă”

(„Vestală”). Până și maternitatea, inclusă în această perspectivă motivică, veghează din fiecare element al existenței, ca principiu etern: „Cu patima stinsă în sine / mă-aplec peste-a apelor undă, / ah, cine mai poate ca tine / din orice izvor să-mi răspundă” („Mamei eterne”).

Un motiv axial al poeziei L. Lari, care oferă alte subtilități de relaționare divino-daimoniană, este cel al creației însăși. El unește și celelalte teme, contopindu-se cu starea de a fi a eului poetic, în general; în lume și în poezie. Confesiunea de credință reprezintă, totodată, designul sublimității eului poetic în virtutea zbuciumului creator, „nocturn”, mai cu seamă atunci când poeta comunică, aproape oniric, cu propria-i voce, răsfrântă ca un ecou, venit dinspre „sfintele ape”. Asistăm la un spectacol divino-daimonian: „Noapte. Și o față uitată la geam. / Și fereastra uimită, smulgându-și pleoapele / Simt o răceală de șarpe în sânge. / Săgețile unei sumbre neliniști / Și frunze ciudate curgându-mi pe umeri, / Pereții parcă se clatină, și-n casa mea / Întră fluturi, și ape și flori. Mai este cineva aici, spre care / Se aruncă toate aripile / Ca spre izvorul celei mai înalte lumini... / Nu mai sunt. Cât de ușor mă înec, / Unde abia încep melodiile nopții. / Nu mai sunt. Doar mâinile mele întinse, / Doar vocea cuiva, venită din ape: „Eu plec totdeauna când fluturii mei / Cad cu aripile grele de rouă” („Creație”).

Poeta vorbește în limbajul propriilor stranietăți și se străduie să le rețină în expresia lor virginală, larvară, atât cât o ține fantasmagorismul vocației. Halucinațiile sunt controlate, totuși, de subconștientul veghetor. Eul se lasă, parcă, retras în sine, pentru a da teren miracolului identificării cu absolutul. Participăm la o decodificare a limbajului subconștient, căci numai cu el și prin el se poate intui și reprezenta fermentarea gândului și a sensului, premisele stării de a crea, spasmele nobilei suferințe ale eului, adică ceea ce nu se poate defini sau explica rațional. Sunt caracteristice „detaliile” prin care este exprimat dramatismul stării de creație, optica inspirației, ca să zic așa. Poeta apelează la imagini simbolice de reper, ca să intre în starea de „agonie” a eului autentic, ca într-un „conflict” cu acesta din urmă: „Noapte”, „fereastră”, „frunze”, „răceala de șarpe”, „casa mea”, „fața uitată la geam”, „ape”, „flori”, „fluturi” etc., iar în raport cu toate entitățile, strunite în starea sublimă de a fi a eului, – „vocea cuiva”. Este vocea muzei care se lasă auzită în momente-limită, ca dar al divinității: ea există prin neștire, ca și la T. Arghezi, prin inefabil, prin faptul că nu se arată (N. Balotă).

Totuși, această ars poetica nu e în exclusivitate o profesiune de credință pură. Ea poartă arsurile unui dramatism, provocat de timp. Timpul de creație se încrucișează aici cu timpul social-istoric și politic. Fiorul creației este dur, tot astfel cum visarea nu este una „sălbatică”, ci una cumplită. Subconștientul relevă o antipoezie sau o poezie a anormalului, intuită în viață și în natură: „fereastra” e „uimită” și își „smulge pleoapele”, eul „simte o răceală de șarpe”, „frunzele” sunt ciudate etc.

Avalanșa imaginarului, tumultul obsesiilor, în acel remediu al singurătății, ne amintesc de „Odă (în metru antic)” a lui M. Eminescu. O „suferință... dureros de dulce”, o „topire în flăcări... pe propriul rug” recunoaștem și aici: „Nu mai sunt/ Cât de ușor mă înec, / Unde abia încep melodiile nopții. / Nu mai sunt”. Poezia comunică la limita uitării de sine a eului, tot astfel cum vocea chemării este una eternă, „venită din ape”, care glăsuiește despre năzuințele căutării, ca și „fluturii” agonici, căzând cu aripile grele de rouă”, care vestesc „plecarea”.

Cum rezultă și din exemplele citate, L. Lari apelează la principiile orifice, la „însemnele profetului”, ale celui călăuzit de „steaua singurătății” și „apărat de un mister / Nestins în timp”.

Este cel mai fidel exemplu de ilustrare a structurii lumii create în subconștient. Înseși elementele lumii există în timp și spațiu după modelul noului demiurg: „Închise ochii strâns, ca-ntr-un descânt, / Vorbi peste întinderea-ntomnată / Și trupul său ardea sonor în vânt, / Și lumea care-o plăsmuise, toată, / Se revărsa în forme pe pământ. / Pom, piatră, iarbă, râu, deși la fel, / Ca ieri erau, dar ascundeau schimbare / Adâncă-n ele, căci visau altfel, / Și – oriunde te – atingea, în fiecare / Intra ceva din ce spusese el” („Însemnele profetului”).

Concluzii

Poezia L. Lari s-a aflat mereu în căutare de resurse sigure și eficiente, corespunzătoare potențialului ei de creație și tărâmul de abordare. Recurgând la reperul divin, L. Lari nu face

fantasmagorism artificios, cum li s-ar părea unora. Divinul este explorat la cel mai creator grad. Despre eficiența operei vorbește și energetismul daimonian care reprezintă, de fapt, modul de a fi al L. Lari în viață și poezie.

Bibliografie

1. Cimpoi Mihai. Lucian Blaga. In: Mihai Cimpoi. Sfinte firi vizionare. Clasici români. Medalioane literare. Alcătuire – Vlad Chiriac. Chișinău, CPRI „Anons S. Ungurean” – 1995.
2. Lari Leonida. 101 poeme. Societatea Culturală „Apollon”. București: Editura „Biodova”, 2009.